

REGÉLŐ.

PESTEN vasárnap februarius 1^{én} 1835.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és csütörtökön. Fél évi díjja helyben képekkel 5 ft. borítéktalanul; postán 6 ft. pengőben. Budapestiek évnegyedenként is válthatnak példányt. A' folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p. p.

TÖRTÉNET ÉS ELBESZÉLÉS.

A' két lantos.

Egy tavaszi igen kellemes est volt éppen; a' szelid hold a' csilagok megmérhetlen üregében csendesen haladva teljes méltóságban lövelé-alá báj-fényét a' földtekének nyugalomra szállott lakójira; minden mély csendben volt, csak a' gyenge Zefir lassú suhogása, és az Ipoly partján állott agg nyárfáknak zöld lombjaik között nyögő gerliczének magányos panasza szakasztá félbe az elterjedt halotti csendet; midőn egy egészen gyászba öltözködött ifiú három fegyverestől kísérve jelent-meg Ipolságh várában. — E' vár Honth megyének egyik legerősebbike, hajdan még Árpád vezértől e' drága hon visszafoglalásakor tett első osztály alkalmával a' derék Ipoly nemzetség által nyert, és századoknak lehaladtok alatt távulra nyúlt szép javakkal együtt a' hazához 's királyhoz egyiránt hiv utódjai által is békesen birt os java fényt, kincset, gazdagságot halmozva rejtett ugyan magába: de a' hazát siralmas vészbe döntő Tatároknak vad kegyetlensége ide is eljutott, 's a' benne zsákmányul reménylett kincsek után szomjúság őket nemcsak a' várnak feldulására éleszté, hanem mivel a' kincseket, és drágaságokat elásva lenni hitték, fényének nem kegyelmezve, azt felégették, és hamuba borították. — A' mért földnyi távulságra csillogott tornyok, 's bádog kastély-fedelek nem voltak többé; a' barátság lakja, gazdagon ékesített palota, 's a' honfi vendégektől gyakran pezsgett tágas teremek kő-omladékokká változtak; a' szorgalommal csinosított virágos, és gyümölcsös kertek letipratva, 's minden kecséiktől megfosztatva, az egész környékkel együtt olly elhagyottan feküdtek, mintha rajtok az égnek hatalmas átka feküdt volna; az Isten tiszteletére emelt gazdag épület se volt megkimélve, csak néhol állottak még fel annak némelly oszlopai, mintegy tanúji hajdani fényének és díszének; magok a' padolaton rendbe helyezett márvány-táblák között a' haszontalan gyomok emelkedtek fel gazdag hajtással, 's minden a' pusztulásnak gyászos képét mutatta.

Azon helyen, hol a' béke csendes napjaiban Megváltónk szavait hirdeté a' hit szolgálja minden hiv jobbágyinak, kéz-ívére támaszkodva

könyes szemekkel tekintett az említett ifiú a' setét falakra, majd pedig a' kő-garmadra eresztve elbágyadt testét, szomorú képzetében a' mult napoknak, 's elvesztett boldogságnak gyász képei jelentek-meg; a' vissza emlékezés keblét szaggatá, 's fájdalmas sohajtások között ohajtva rebege, bár a' haza veszélyét ő sem élte volna-meg, ha úgy is mindenét, mi őt ez élethez lekötve tartá, elveszté. — Ugy van; ő valóban a' mindenét elvesztett **Ipoly Elek** volt.

Elek életének tizenötödikét élte éppen, midőn atyja a' **Selmecziekkel** egyenatlenségbe jöven, mint hirleltetett, azok által fel-fogadott orzó gyilkos által megöletteték. — Anyját a' halál már régebben előlelvén ő árvaságra jutott. — A' lelkes megye reá fordítá figyelmét, 's **Drégely Ábrist**, anyja testvérét, rendelé gyámjául. — A' gondos és valóban atyai kötelességeit hiven teljesített gyám minden törekedését oda irányzá, hogy gyámlottjával megismertetvén mindenek előtt az Isten iránti kötelességeket, őt az erény útján vezetve jó hazafivá, és emberré formálhassa. — A' szép, és hasznos tanácsok, maga a' jó példa, 's atyai oktatások nem veszték-elér-csipe ibolyaként magában a' csirában, hanem gazdagon keltek-ki, 's erős gyökeret vervén a' jóra természeténél fogva is hajlandó Elek szívében évek tűntökkel nem csak örülni lehetett a' hiv nevelőnek kedves neveltje előhaladtán, hanem egyszersmind erősen is remélheté, hogy az e' jó utról el nem tántorulván egykor majd boldogságát elérendi, 's a' hazának hasznos fíjává fog válni. — Már tizen-nyolczadik évét túl élte, midőn gyámatyja által a' királyi udvarba felviteték, 's itt test-örre tétetett.

Öt év leenyészte után, midőn nemcsak feljebbvalójinak elégedésöket, és szeretetöket, hanem királyának figyelmét is maga helyes viselete által megnyerte, vissza-tért ősi várába, hogy a' nagy javak kormányát által vevén csendes magányosságában jobbagyait boldogítva a' köznek javára intézhesse tetteit 's életét.

A' barátság valamint szívéből, úgy lakából se volt száműzetve: azonban azt leginkább ollyakkal törekedett kötni, kik az övénel érettebb ítéllettel és korral birván, neki a' jóban, és hasznosban tanácsaikkal segedelmére lehettek. — Ki lehetett volna pedig barátságára érdemesebb **Drégelynél**, ki ifúságát vezette. — Azért tehát, miután háladatos lelke is javalá, legelső kötelességének nézte **Drégelyt** mindenek előtt meglátogatni. — Éppen vacsoránál találta őt kedves nőjével 's Elekkel egykorú fíjával, és leányával. — Örvendve omlottak egymás karjai közé; **Drégely** testvérét látta öcscsében, 's így annak emléke könyet facsart-ki agg szemeiből. — Elek szemközt ült a' szép **Rózával**, 's elegendő alkalmat nyert jól megnézni azt, kit most látott legelőszer.

Róza már által-élte éveinek tizenhatodikát; még gyermek volt, midőn atyjának testvére a' ves zprém völg yi apáczák fejedelem-asszonya nevelés végett magához elkérte. Kellemes fehér arcán rózsza-pirosság volt vegyítve, haja gesztenye színű, szemöldöke sudár, 's ég-kék szemeiben lángoló tüzek között ezer Amorok látszottak enyelgeni. Egész teste olly kellemes alkotású volt, hogy, ha lelkes nemessége és neveltsége nem volt volna is, már külsejének bájai is elegendők lehettek első látással a' legerősebb hatást tenni Elek szívére, mi meg is történt; mert Eleknek szabad keblét valamelly ekkorig nem ismert érzet tüzelé hévre ezen első össze-jövetel alkalmakor.

A' vacsorának vége lön. — Róza, ki csak három nap előtt tért-meg az atyai lakba, hol gyermekségének ártatlan napjai folytanak, a' megvilágosított kertbe vezettetve Elek karjain a' többiek társaságában, atyja kívánságára, és vezetője kérésére lanthoz nyult, mellyet igen mesterségesen tanult vala pengetni, 's annak kellemesen összehangzó hurjaitól adott zengzet mellett a' szerelmet következőleg éneklé:

Az ártatlan gyermek-létnek

'S mi az, a' mi hévre készíti

Báj öléből kifejlő

A' kinyílt szív érzetét?

Szív egy újabb gerjedelem

'S mi az, melly édessé teszi

Éledtével tűn-elő.

A' halandók életét? —

Ellen-nemű tárgyért gyullad

Mi az, melly boldog álmokat

A' felébredt érzemény

Láttat itt mindig velem? —

'S élteti hajnal-sugárral

Ah te vagy az boldogító,

Azt a' csak most kelt remény.

'S szívem szülte szerelem! —'

Ezen ének minden fogásainál mind inkább és inkább mélyebben sebesült Eleknek már is kiolthatlan lánggal égő keble, 's a' fiatal tüztől fellobbantott érzet végre annyira elfogá, hogy feledve hol létét, és a' körülte levő kedves tárgyakat, egészen elandalodott; mit azonban Drégely az utazástól következett törődöttségnek gondolván kedves vendégét nyugalomra téréssel kínálá-meg. — Hogy zavartságát annál inkább takarhassa Elek, a' kínálást elfogadá, 's kedves álmokat ohajtva kijelelt szobájába vonult. Éj volt, 's a' magára hagyatott Elek kérdezni kezdé szívét ujjolag támadt érzete felől, 's a' felelet szerelem volt. „Mennyei érzelem! tégy tehát engem vele boldoggá, 's éleszd rokon lángokra az imádottnak szívét“ sohajtá bágyadtan, 's ágyába dülve kellemes majd pedig szomorú képeknek alkotásával fárasztván elnéjét, jövődjét ohajtá kimérni. — Már a' kelet rózsája pirulni kezdett, 's az udvar mozgásba jött; midőn a' nélkül hogy jövődjét kimérte, vagy az éjnek nyugalomra rendelt szakát használhatta volna, felszökött nyugtalansága helyéről, hogy a' felébredő vár-urat idvezelhessen, 's a' legkedvesb Rózának reggeli köszöntést tehessen. *(Folytatás következik.)*

Egy számüzöttnek története Sybiriában.

(Végzet.)

Az örnek eltűnte után nyugottan szánomba vonulván az ajtót jól bezártam, s medve-bőr bundámba burkolva időtöltésül hideg ételmeimen kezdék rágodni; borban s liqueurban hiányt nem szenvedék. — Szánom fedelén egy kis lyuk volt, mi által, bár szűken, világosság s friss levegő férhete hozzám; de tetszésem szerint ki s bezárhatám, s ezt meg is tettem az alkonyodás kezdetén. — Most álmra készültem, s helyzetem nem volt éppen alkalmatlan valamelly csendes nyugalomra. — Nehány óráig csendesen is aludtam, de nyugtomból szánomnak hirtelen történt erős mozdulata felrezzentett. Ijedéssel ébredék fel; s mivel ezen esetnek semmi más okát nem találhatám ki, mint azon mozdulatokat, miket néha álmunkban teszünk, a' legparányibb veszedelmet se sejdítettem. De néhány percnyi csend után szánom új mozdulatát érzém, s az ütések olly erősek lettek, hogy szánom feldült. Én mennyire új helyzetem engedé, felültem, s így akarám a' helytartóné vagy szolgája látogatását elvárni.

Délután távulról néhány szán zsidáját hallottam, és most minden félelmem elhagyott. Ajtómat megnyitván kimásztam, s a' zörej elébe sieték. Nagy örömemre meg is pillantám csak hamar a' helytartóné kocsiját; hozzám érkeztekor ő elbeszélte éji kalandimra csak nevetett, s monda: „Azok medvék vagy más vad állatok voltak mellyek szánodat megtámadták; de semmitől se tarts: csak naplemente után vonulj szánodba, és ajtódat jól bezárd. A' medvék Syberia erdejében nagy seregekben csapongnak, igen bátrak, s kegyetlenek, midőn éhség kinozza őket, s télen még zsákmányért a' falukba is berohannak. Nyáron ugyan kegyetlenségök csügged, mivel az erdőkben több ételmet lelhetnek; de az utazók nagy veszélyeknek vannak miattok kitéve; azonban, mint mondám, te ne félj, mert még nem tudatik példa, hogy a' vadászokon, kik így, mint te, többször éjjeleznek az erdőkben, valami baj esett volna.“ — A' helytartóné szolgája által szánomat rendbe hozatá, ételmet adta hozzám, s további segedelmét ígérve ismét haza sietett.

A' kegyes helytartóné eltávozása után nyugottan léptem ismét fogházamba, s a' közeledő éjt bátran vártam; bár a' medvéknek új látogatásukat bizonyosnak tarthattam. Ez meg is történt: de, mint tetszett, később a' tegnapiénál. A' vad körmök karczolásai és ütései szánomon nem birtak ki helyzetemből; de milly rémülés fogta el szívemet, midőn észre vetém, hogy szánom legnagyobb sebességgel egyszerre elvonatik! A' kötelek, mellyekre az engem ide vontató lovak fogattak, a' szánon maradtak, s a' ravasz medvék — másképp nem képzelhettem — ezeket ragadták meg, hogy az erdőbe mélyeb-

ben vonhassanak. E' véletlen esettől szinte megbódítva szorongató helyzetemben nem tudtam mi tevő legyek; egyedül az ég kegyébe ajánlám életemet. A' vadak szánomat olly nagy erővel és sebességgel hurczolták, hogy minden szempillantásban darabokra zuzatásától tart-hattam, melly esetben a' vad körmek prédája leendnék. Ez a' képzelet végre belőlem jajgatást, vagy inkább ordítást nyomott-ki, mi a' medvéknek is olly rémletesnek tetszett, hogy mind megfutamodván szánomat békén hagyták. Már hála-érzet fogta-el szívemet Isten iránt szabadulásomért, 's bátorságban gondoltam magamat, de a' vadak csak hamar uj látogatást tettek. Most ugyan szánomat nem hurczolták tovább, csak karczolták, döntögették. Elűzésökre ismét lármát indíték, de ez, szánom széttörésére intézett munkájokban nem háborgatta őket, mert lassanként hozzá szoktak. Reggelre ugyancsak csend lett, 's én ostromlóim vissza vonultokat következtetém; de alig mérém felettem a' lélekző lyukat, annál kevesebbé ajtómat, kinyitni. Egész napon nyugottan fekvé maradtam, 's a' kétes jövőnek gondja miatt alig ehettem egy falatot. — Leginkább ama képzelet nyugtalanított, hogy talán távolabb hurczoltattam előbbi helyemtől — mert a' medvék jó félóráig vontak — 's gondoskodóim majd nem lennek-fel. Most egy szerencsés gondolat ötlött eszembe; hogy a' vadaktól tovább ne hurczoltassam, szánomból hamar kiugrák, a' köteleket levágtam, 's magamhoz vettem.

Illy szorongató helyzetben öt napot töltöttem. Embert se láttam, se hallhattam. Éjjel a' medvék voltak szokott látogatóim. — Élelmemmel ugyan takarékosan bántam, de rémülve vettem észre már csak alig két napra elégséges fogytát. Most elkezdék kétségbeesni; a' kegyetlen éh-halált látám szemeim előtt, rémitőbbet annál, mit vad látogatóim adhattak volna. De egy gondolat tanácsosnak tartatta velem, hogy előszer is szánomat ismét előbbi helyére vonjam. Tiszta délben, hol a' nap melegebben hinté sugarait, 's a' hó olvadni kezdett, kiszáltam szánomból, és egyik legmagosabb fának egész csucsáig felmásztram, 's szét tekintvén Pelim tornyai tüntek előmbe, és most kivehettem, hogy a' medvék nem mélyebben, hanem csak mellékesen vontak az erdőbe. Örömemben már leszálni akartam, hogy szánomat nyomán előbbi helyére vonhassam, midőn alattam egyszerre ordítás 's mormolás hallatszott. — Nagy ijedtségemre négy vén és két fiatal medvét vevék észre a' fa alatt, mellynek csúcsán voltam. — Rémülésem festhetlen levén haláloamat már bizonyosnak tarthattam, mert ezen állatok ügyes mászók, 's már kezdetén voltak rémitő munkájoknak. — Én ugyan a' legmagosabb csúcsig felmásztram, hova nehezen követhettek volna, azonban az egész éjnek kemény hidegségét megfagyás nélkül ki nem állhattam volna. De hol a'

szükség legkeményebb, Isten segítsége legközelebb. — Mintegy óra-negyedig ülhettem a' fa csucsán halálos veszélyben, midőn hirtelen néhány cső-durranást hallottam. Éltemben nem hangzott lövés olly kellemmel fülemben mint most; jobban örvendeztetett a' legkellemesb muzikánál. Tüstént elkezdék egész erőmből kiáltozni, 's kiáltásimra ismét durranások feleltek, mellyek azon szempillanatban elűzték a' medvéket. Most hamar leszáltam a' fáról, és sieték a' táj felé, honnan a' lövéseket hallottam. — Ekkor egy szán-sereget, 's körülöttek lovas vadászokat látek felém sietni. Örömem leirhatlan volt, különösen midőn a' szánok közepéből száműzött társimat láthatam kiugrani, kiknek örömkialtásaik „szabadok vagyunk“ hangzotak fülembé. Néma bámulattal állapodám még, és nem tudtam ezt hallottam-e vagy talán csak álmodtam. De nem sokára — közeledvén társimhoz — a' helytartóné maga szállított szánjához, és szabadságot jelenté. Tőle tudtam-meg az egész körülmény miben létét. Tartozkodásom második napján az erdőben már meg jött a' császár halálának híre a' helytartóhoz, 's egyszersmind a' száműzöttek feljegyzete, kiknek az új császárné 1-ső Katalin koronáztatásakor — régi szokás szerint — megkegyelmezett. 'S ezek közt valánk mi is. A' helytartóné jól tudván, hogy élelmem nyolcz napig eltart, először társimat szedeté össze nyomorult helyeikről, hogy annál nagyobb örömmel lephessen-meg; célját tökéletesen elérte; mert szabadulásommal együtt új életet is adott. —

Öröm közt sieténk vissza Pelimbe, hol utazásunkra készülétek tétettek, mihez az emberszerető helytartó 's áldott nője segéd kezeket nyújtottak.

K. S.

ORSZÁG- 'S NÉPISMERTETÉS.

Az Amazonokról. *(Folytatás.)*

Illy sok 's még több bizonyságok után alig kételkedhetni már, hogy valaha léteztek Amazonok. De e'féle asszonyok létének hitel-adás végett nem szükség éppen csak a' régiek tanúbizonyásaihoz ragaszkodnunk, holott az újabb időkbeli tapasztalás is megerősíti azt bennünk; akár egyes példájit vegyük nekik, akár egész külön társaságban képzeljük őket. Asszonyoknak országos uralkodása bármilly természet elleni rendtartásnak tetszik is, csakugyan virágzásban áll fenn maig is több szigeteken, névszerint Metelin és a' tolvaj (vagy Mariana v. Lázár) szigeteken. Az elsőbiken ugyan megsziveltetnek a' férjfiak is, de egészen asszonyaiknak alattvalójik. *) Az utóbbiakról pedig éppen olyanokat beszélnek az utazók, mint a' régi Amazonok társaságáról; hogy t. i. férjfiakkal nem laknak együtt, hanem ezek a' közel szigetekről járnak-el néha hozzájuk; a' férjfi gyermekeket magokkal szorgalmasan elviszik, és csak a' leányokat hagyják az asszonyoknak.

*) Hosszan előadva olvashatni e' szigeten lakozó asszonyok társaságát az „Ifjú-ság Barátjában“ I. Dar. I. 237.

Europai török birodalomban, egy órai távolságra kelet felé Schumlától szinte létezik egy Madára nevű falu, melyben hasonlóképp csupán csak asszonyok a lakosok, 's a férfiak tőlel el vannak egészen különözve. Öszvesen, mintegy két ezerezen, valami gyülekezetben élnek együtt, menttek mindenféle nyilvános adóktól, 's Muhamed valását követik. Déli Amerikában egész roppant tartományt Amazonok országának hívtak; valamint ugyanott a földhátán legnagyobb folyamnak Amazon folyam a neve.

Ha pedig egyes példáit kívánjuk tudni az Amazon fajnak; akkor gondolatinkban nem kell messze mennünk; mert minden kor, nemzet, és hely természet olly asszony-személyeket, kikbe egész férjfiás természet szorult, mellyet férjfiakat illető tetteikkel be is bizonyítottak. Kik közül, ha mind azokat számba venni akarnók, valakik háznál uralkodnak *), véget nem érénék czélunkban. Azért csak ama férjfiás indulatú asszonyokat, vagy is nehányat közülök fogunk például itt megemliteni, kik vagy a világ régi történeteiben örök hirt hagytak magok után, vagy legújabb időkben éltek, és a hajdani hős Amazonok sorábaméltó igazzal beillenek.

Debórah (melly név megegyez a görög Melissával, és méhet jelent) a hajdani Izraéliták Amazonja. Hős tettét bővebben olvashatni a Birák könyvének 4. 5. részeiben. Melleje teendő:

Judit, kinek férjfiás erénye (ha ugyan ennek mondhatni) a nevét viselő könyvben van megírva.

Teleszilla, a régi Görögök, névszerint az argoszi lakosok Amazonja; ki, hogyan szabadította-fel több asszonytársaival Argosz városát az ellenségtől, az akkori classicusok után szépen előadta Barthelemy apát az ifjú Anacharsis utazásaiban. Lásd a magyar fordítás IV-ik darabját 216. lap.

Anjou Margit, angol hősasszony, VI. Henrik király hitese, kiról lásd Hasznos Mulats. 1829. II. 245. l.

Az Orleansi szűz, Jeanne d'Arc (meghalt 1431.) a Francziák hősasszonya, ki őket az Angolok hatalmából szabadította ki VII Károly franczia király uralkodása alatt. Bajnoksága mindenek előtt ismeretes, és leírása minden történetes könyvekben elő fordul. A legújabb emlék neki 1822. év végén állittaték Parisban, életírásának pompás kiadásában. (Egy példány ára 80—160 franc.) E munka közli a hős leánynak gyönyörű rézképekben toglalt történetein kívül azon emlék-oszlop rajzát is, melly neki 1820. sept. 10. Domremyben állittatott; közli a kunyhót is, mellyben született 's t. e. Az emlék oszlop egyszerű. — Du Lys vitéz, Jeanne d'Arc bátyjának utósó ivadéka, 1824-ben halt-meg Abbeville-ben. Született ez Comerey-ben 1740. hol mint zászlótartó szolgált. Első feleségétől gyermeke nem levén 1796-ban másodszor házasodott egybekelvén J ubert kisasszonynyal. Ettől lett 4 fija 's 3 leánya, kik még 1825-ben valamennyin éltek, de a szegénység szolgai állapotra szorítá őket. A legöregebb fiú azonban Dieppe-ben vámtiszt volt. Az említett utóbbi évben az akkori király 300 frankot rendelt évenkénti fizetésül az özvegy asszonynak, 's a legfiatalabb fiúnak szabad helyet valamely katonaiskolában. (L. bécsi német ujság 1825. jan. 29.) (Égzet következik.)

*) Franciaországban a la Bresse-i gyülekezetben az a babonás velenény divatoz, hogy ujházások közül a mellyik fél az oltárnál térdepléskor az elmondott áldás után előbb fölkel, az fog a háznál uralkodni. 'S rendszerint az ifjú asszony siet előbb fölugorni, mint a férfi.

TERMÉSZET-TUDOMÁNY 'S TÖRTÉNET.

Kisázsiai lovak. Az ismeretes utazó Walsh ur, kinek igen jeles jegyzetei vannak Braziliáról és török országról, beszéli, hogy Kisázsianak lovai valamely nevezetes fajúak volnának. Nem lehet valami nyomorúbbat képzelni, mint ezeknek formájokat; de a' milly nyomorúk, éppen olly sebesek és tartósak. Vágtatva kezdik utjokat reggel, 's így csaknem egész nap folytatják azt a' nélkül, hogy nyugodnának, vagy valamit ennének. Éjjel szecskaival etetik őket, hogy a' másnap utra erőt kapjanak. Néha, a' királyi hivatalos levelekkel kiküldött csatlósok alatt egész nappal és éjjel is szaladnak. Ezeret nyargalnak így agyon a' szegény állatokból, 's rólok el lehet mondani, hogy galoppban éltek és abban is haltak-meg.

Kétszer érett meg y. Franciaországban Coucheyban az ugy nevezett Côte d'Or-on valamely vinczellér egyik fajáról a' mult october 15-kén egy esztendőben másodszer érett, eléggé színes és jó ízű meggyeket szedett. Olly természetmenny, melly ezen tájékon igen ritkán vagy sohasé történt-meg.

KÜLÖNFÉLE.

Orosz országnak statistikai ismertetése.

A' lakosoknak száma 62,592,000. —

Ezek 83 féle nemzetbeliekre oszlanak.

A Slávok 54 millióra mennek, 's ezek 7 féle ágazatúak. — A' Finnek 3 millióra, — 's 11 féle ágazatúak.

Tatárok 2 millio 500 ezerre, — 10 féle ágazat.

Kaukázirek 1 millio 10 ezerre, — 6 f. ág.

Németek 5 száz ezerre, — 2. f. ág. Mongolok 320 ezerre, — 3 f. ág.

Esquimók 90 ezerre, — 7 f. ág.

Samojedek 70 ezerre, — 14 f. ág.

Manczurok 65 ezerre, — 3 f. ág.

Indusok 25 ezerre, — 3 f. ág.

Kamtschadalok 12 ezerre, — 3 f. ág.

Az ismeretlen eredetűek száma 100 ezerre terjed, 's ezek 14 félék. —

Religióbeli felosztásuk következő.

46,300,000 Görögök. 6 millio Catholicusok.

3,300,000 Mahomedanusok. 2,600,000 ágostai vallásúak.

700 ezer Schamanok.

600 ezer Zsidók.

210 ezer Lamaiták.

84 ezer Reformatusok.

79 ezer Örmények.

10 ezer Hernhutiak.

6 ezer Mennoniták.

3 ezer Philippusok. Európában vannak 3,850,658 Lengyelek, és 44,603,600 Oroszok. — Mind ezen roppant népesség mellett orosz országot lakosainak számára és földjének terjedtségére nézve svéd és norvég ország megelőzi.

Jutalom-hirdetés. Parisban egy asszonyosság, kit mind lelki mind testi jelességei sokak felett megkülönböztettek, nem régiben meghalálozván számos hagyományai között az orvosi akademiának 5000 frankot hagyott azon megbizással, hogy az a' legjobb munkának adassék, melly kimutatja „a' rendtelenségeknek elejét vevő, megkevesítő vagy egészen elszélyesztő amaz eszközöket, mellyek háztartásunkban lelki keserűséget okoznak.“

Tag rejtvény.

Első tagom kertben 's szántó földön terem,
Végőmet víz képzí, 's buzog benne vérem,
Együtt véve neme egy ollyan növénynek,
Mellyet nyer szerzője a' jó költeménynek.

Veress József.

Előbbi rejtvény: Tatár.

Szerkezi Róthkrepf Gábor, halpiacz 86. szám.

Nyomt. Trattner-Károlyi, uri utsza 612.